

ikke, i Kraft af hvad den, der har bestilt et Kunstværk, skulde kunne gøre det allermindste Krav paa nogen som helst Andel i det Udbytte, som Værkets Gengivelse skulde skaffe, at ikke denne Fordel alene maatte tilkomme Kunstneren, men det er vist kun Meningen, det samme, som er udtrykt saaledes i Slutningen af § 32: "Er en Kunstners Ret ved Arb. gaaet over til flere i Forening, kræves ligeledes alle berettigedes Samtykke til saadan Offentliggørelse eller Benyttelse". Det er vistnok kun Meningen at udtale dette, at Bestillerens Samtykke kræves til en Gengivelse af det originale Kunstværk, at det er Bestillerens Ret, men det vil være meget vanskeligt at forstaa, at det er Meningen, thi det er kun ved at se hen til § 32 i Slutningen, altsaa en ganske anden Bestemmelse, at man faar ud, at det er den sandsynlige Mening. Hvor der er Tale om Samarbejde mellem Forfattere, er Meningen en ganske anden, der er netop en Ret til Offentliggørelse paa ny, at enhver af de paagældende Medarbejdere kunne forlange Offentliggørelse paa ny, saa jeg tror, at det i hvert Tilfælde maa udtrykkes anderledes. Men jeg ser ikke, med hvad Tøje Bestilleren kan gøre dette Krav, det er kun ved Portrætter og Portrætbuster, at den personlige Interesse er saa stærk, at han kan sige: Jeg vil ikke have dette gengivet paa anden Maade, jeg betaler Kunstneren fuldt ud for hans Værk, og deri ligger stilltende, at dermed er hans økonomiske Interesse fuldstændig fyldestgjort, men ved andre Kunstværker ser jeg ikke, med hvad Tøje man vil kunne sige, at det er naturligt at forudsætte dette og ikke at henvise Bestilleren til: hvis det er Dig om at gøre et ubeløst Kunstværk fra at søge yderligere økonomisk Fordel af Gengivelsen, saa vedtag det i Bestillingskontrakten, det er der ingen Ting i Vejen for, saa vil Kunstneren sige: Enten gaar jeg ind paa det, eller jeg gaar ikke ind paa det, og gaar han ikke ind paa det, bliver det ikke til noget med Udsørelsen. Jeg kan derfor ikke tilraade disse Endringsforslag, som ogsaa vilde være at gaa imod, hvad jeg maa antage, skønt jeg ikke personlig har set de Erklæringer, at Kunstakademiet lægger Vægt paa.

Angaaende tredje Afsnit om Eneret til Fotografier har Udvalget modtaget en Henvendelse fra fotografisk Forening, som gaar ud paa at udtale adskillige Ønsker med Hensyn til dette fjerde Afsnit, hvilke vi ikke have ment at kunne efterkomme. Udvalget mener, at denne Udvidelse af Eneretten til Fotografier, som allerede Forslaget indeholder, i Forhold til den gældende Ret er tilstrækkelig,

Vi have nemlig ikke kunnet udvide Muligheden for Eneret til andre Tilfælde end de, hvor det er Fotografier, der ere tagne efter Naturen eller Gengivelser af Kunstarbejder, til hvis Eftergørelse ingen har Eneret. Man har heller ikke ment, at man kunde forsvare at fastholde det, at Eneretten betingedes af, at man udtrykkelig forbeholdt sig den og forsynede hvert Eksemplar med "Eneberettiget". Vi have endog ment at burde stærke dette ved at forlange Aaret, i hvilket Offentliggørelsen har fundet Sted. Det er i Publikums Interesse. Der er jo en saadan Rigdom af Fotografier udførte paa den Maade, som nu findes Sted, at man ikke billigvis bør sige til Publikum, at det skal forudsættes, at man forbeholder sig denne Eneret. Der er saa mange Amatører paa Fotografiets Omraade, der slet ikke bryde sig om denne Eneret. Det er naturligt, at vi sige til Publikum: Her skal det vogte sig, her skal det tage sig i Agt. Derimod have vi ment, at der vel er et Punkt i Slutningen af Forslagets § 41, hvor man kan nærme sig noget til den fotografiske Forenings Ønsker med større Tøje. Det er nemlig med Hensyn til de efter Bestilling udførte Fotografier. Retten dertil er tillagt Bestilleren; men det er jo i og for sig en unaturlig Regel. Der er jo stor Forskel paa det at bestille et Kunstværk, som jeg nys talte om, og saa at bestille et Fotografi, hvor der i alt væsentlig kun er teknisk Arbejde, og hvor det ikke er det individuelle kunstneriske Talent, det kommer an paa. Men vi have dog ment, at der i denne Henseende maa gøres en Forskel, saaledes at vi her forbeholde Bestilleren Retten i samme Tilfælde som ved Kunstværker, nemlig hvor det er et Portræt, medens der derimod ved Bestillingen af andre Fotografier kunde gives Fotografen Eneret med den Begrænsning, at han dog ikke maa afhænde det uden Bestillerens Samtykke, altsaa omtrent det, som vistnok er Meningen med et tidligere omtalt Forslag, nemlig at Eneretten skal være hos de paagældende i Forening.

Endelig er der kun at omtale de almindelige Bestemmelser, der findes i 4de Afsnit. Vi have her for det første foreslaet en Bestemmelse, som gaar ud paa at sige, hvad der menes med Udtrykket dansk Forlag. Lovregelen er jo, og det alle Vegne, at det, der beskyttes ved den danske Lov, er danske Undersaatters Værker. Det er en Afvigelse fra dette Princip, naar man kommer ind paa at sige i Kraft af Loven, og bortset ganske fra Traktater, beskyttes ogsaa fremmede Undersaatters, naar de udfomme paa et dansk Forlag, og denne Endrømmelse gør